

mest, at de Brug, man opretter, er af en saadan Karakter, at de, der kommer til at bo derude, kan leve derpaa. Og de Oplysninger, som mit Parti i Fjor fremtvang om Jordprisen og Jordens Godhed for de Statshusmandsbrug, der er oprettet, er af en saadan Karakter, at de absolut intet lader tilbage at ønske i Tydelighed: op imod 5 000 Kr. maa hver af Statshusmændene betale mere for Jorden, end den er ansat til i Jordværdi; en Kapital paa 5 000 Kr., som de ingen Værdi faar for, faar de at forrente og afdrage, og det vil selvfølgelig bevirke, at de faar Vanskelighed ved at forblive paa disse Lodder. Det, det gælder om, er derfor ikke alene, at man opretter Jordlodder, at man skaber Plads til den danske Ungdom ude paa Landet, men man maa ogsaa gøre Betingelserne saadanne, at de paagældende kan blive paa de oprettede Brug.

Anden Næstformand (Parkov): Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes Mandag den 15. Oktober Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsettelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1924 til 31. Marts 1925.

Mødet hævet Kl. 4⁵⁰.

7de Møde.

Mandag den 15. Oktober Kl. 1.

Formanden: Fra Revisorerne for „Kongeriget Danmarks Hypothekbank“ er i Henhold til Hypotekbanklovens § 13 modtaget Beretning med tilhørende Regnskab angaaende Hypotekbankens Virksomhed i Regnskabsaaret fra 1. April 1922 til 31. Marts 1923 (16. Regnskabsaar). Beretningen og Regnskabet vil blive omdelt. Sagen vil i Aar blive behandlet først i Folketinget.

Det paahviler mig som Formand at stille Forslag om Sagens Behandling.

Mit Forslag, som vil gaa ud paa, at Sagen henvises til et Udvalg paa 9 Medlemmer og senere, naar dette har afgivet Betænkning, underkastes to Behandlinger her i Tinget efter Reglerne for Lovforslagsanden og tredje Behandling, vil komme paa Dagsordenen for næste Møde.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1924 til 31. Marts 1925.

Forhandlingen genoptoges.

Vesterager: Det er ret naturligt, at Forhandlingerne saavel her i Tinget som ude paa Møderne i stor Udstrækning drejer sig om vor Samfundsøkonomi. Den almindelige Befolkning er ængstelig for den økonomiske Fremtid. Man hører ofte det Spørgsmaal: Hvor skal det ende? Man har tabt Troen paa Hjælp fra Teoretikernes Side. De lange Drøftelser afslører i Virkeligheden kun Raadvildhed og Uvidenhed, og det gaar mere og mere op for den almindelige Befolkning, at skal der komme Hjælp, maa den komme ude fra Erhvervslivet. Den Nationen iboende Dygtighed og Kraft maa bringe Hjælpen gennem de Erhvervs muligheder, som der nu en Gang er for vor Nation baade indadtil og udadtil. Der kan ganske vist fra det offentlige Side gøres det, som den højtærede Finansminister har peget paa, og som der vel burde have været sat mere Kraft ind paa, nemlig at bringe Balance i vort offentlige Liv og faa denne Balance til at hvile paa gennemført Spar-sommelighed og Stabilitet baade i Statens Husholdning og i Kommunernes. Det er jo nemlig ikke blot overfor Staten, at Skatteyderne er spændt haardt for, det gælder maaske i lige saa høj Grad overfor Kommunerne. Det viser med al Tydelighed, at man ikke kan vælte flere Byrder over paa Befolkningen ad den Vej. Der maa standses her inde fra. Jeg er i saa Henseende fuldstændig enig med de Betragtninger, det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremkom med forleden. Det ærede Medlem Hr. Henningsen talte om den Tid, da vore Skatter nærmest var et teoretisk Problem. Det maa dog vist have været længe siden, det maa have været i de gode gamle konservative Tider. Nu talte det ærede Medlem om, at Skatterne var blevet saa store,